ENTER

半妖司藤

ครึ่งปีศาจ ซือเถิง 3

เหว่ยอวี๋ 尾鱼 เขียน
Tear แปล

ENTER ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

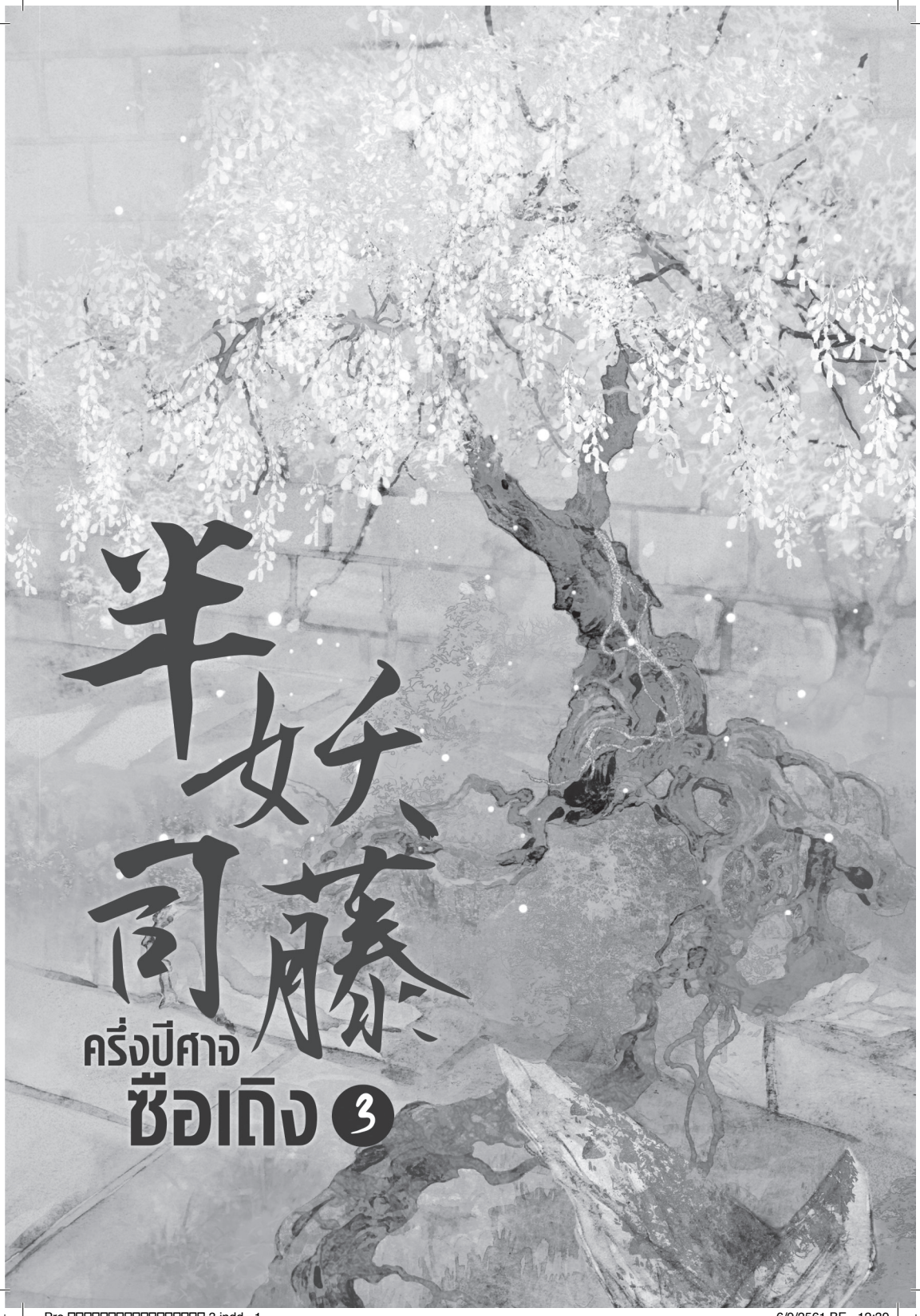

半妖司藤

ครึ่งปีศาจ ซือเถิง 3

Pre □□□□□□□□□□□□□□□□□□ 3.indd 1 6/9/2561 BE 12:39

ครึ่งปีศาจซือเถิง 3

เหว่ยอวี๋ เขียน Tear แปล

Published originally under the title of《半妖司藤》
Copyright ©尾魚 Wei Yu
Thai edition rights under license granted by Reve Books Co., Ltd, Taiwan
Thai edition copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2291-7

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@enter-books.com
เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ปีศาจนั้นอันตราย...บางทีพวกฉินฟั่งอาจลืมข้อเท็จจริงนี้ไปแล้วเพราะอยู่กับซือเถิงที่มีเหตุผลในการกระทำเรื่องต่างๆ มากเหลือเกิน ทว่าเมื่อต้องเผชิญหน้ากับไป๋อิง หรืออีก 'ครึ่งหนึ่ง' ของซือเถิง พวกเขาก็ได้ตระหนักถึงความจริงนี้อีกครั้ง ก็ไป๋อิงน่ะคือคนที่เคยฆ่าซือเถิงมาแล้วครั้งหนึ่งเชียวนะ ความเจ้าเล่ห์ ความเด็ดขาด และความเหี้ยมโหด สิ่งใดที่ซือเถิงมี ไป๋อิงย่อมมี และอาจมีมากกว่าจนไม่อาจคาดเดาได้ว่าเธอคิดจะทำอะไร และยิ่งไม่อาจคาดเดาได้ว่าซือเถิงจะรับมืออย่างไร แต่ไม่ว่าผลจะออกมารูปแบบไหน 'วิกฤตการณ์ครึ่งปีศาจ' อันยาวนานและเกี่ยวพันกับผู้คนมากมายก็ได้ดำเนินมาถึงบทสรุปแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์

ประวัตินักเขียน

Wei Yu

เหว่ยอวี๋หลงใหลในเรื่องราวมหัศจรรย์ เชื่อในเรื่องราวลึกลับทั้งหลายบนโลก ด้วยความชื่นชอบการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการผจญภัย การเสี่ยงอันตราย ทั้งหมดนี้จึงล้วนเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียนเรื่องราว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊คส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊คส์ได้ที่
www.enter-books.com หรือ
www.facebook.com/enterbooks

Pre □□□□□□□□□□□□□□□□□□ 3.indd 6 6/9/2561 BE 12:39

บทที่ 14

ฉินฟั่งสะดุ้งโหยง ไม่แน่ใจว่าเหยียนฝูรุ่ยตาฝาดหรือเป็นดังว่าจริงๆ จะทิ้งเถาไม้ในมือก็ไม่ได้ ซือเถิงรับเถาไม้จากเขา ยกไว้ตรงจมูกแล้วสูดดมเนิบช้า เหยียนฝูรุ่ยเห็นเธอไม่กลัวก็พอสบายใจขึ้นนิดหน่อย ผ่านไปครู่หนึ่งก็กระเถิบเข้ามาแบบลังเล

เห็นซือเถิงไม่พูดอะไร ฉินฟั่งก็อดถามไม่ได้ "มี...ดวงตาจริงเหรอ"

ซือเถิงพยักหน้า "แต่ถ้าเถาไม้นี้ถูกหักก็เท่ากับตายแล้ว ดวงตาที่เหยียนฝูรุ่ยเห็นคงเป็นช่วงเฮือกสุดท้ายก่อนสิ้นใจกระมัง"

น้ำเสียงเธอผ่อนคลายเพียงนี้ ใบหน้าเหยียนฝูรุ่ยจึงร้อนผ่าวเล็กน้อย รู้สึกว่าตัวเองตื่นตูมเกินไป "นั่นน่ะ...คุณซือเถิง เถาของพวกคุณงอกตาได้ด้วยเหรอ"

ซือเถิงมองเขา "งอกตาอะไร มีคนลงน้ำสองคนไม่ใช่เหรอ สองคนก็สี่ตาไง"

เหยียนฝูรุ่ยนิ่งงัน เขาอ้าปากครึ่งหนึ่ง สีหน้างุนงง ทว่าฉินฟั่งผู้อยู่ด้านข้างกลับขนหัวลุก "เธอหมายความว่าดวงตาบนเถาไม้นี้คือ

ตาของสองคนที่...หิ้วกระเป๋าหวายลงน้ำตอนนั้น?"

ซือเถิงตอบ "ใช่" นอกจากนี้ยังบอกว่า "ฉันบอกแล้วไม่ใช่เหรอ ในแผนการของไป๋อิงไม่มีความบังเอิญอะไรทั้งนั้น ทุกอย่างล้วนวางแผนไว้ดีแล้ว สถานที่ฝังกระดูกของตัวเธอเองย่อมต้องระวังเพิ่มเป็นร้อยเท่า"

แน่นอนว่ากุ่ยสั่วแสนรู้ในระดับหนึ่ง กระนั้นไป๋อิงผู้เป็นร่างเดิมได้ถูกสังหารไปแล้ว เถาไม้น้อยนิดที่ปลูกไว้ก้นทะเลสาบจะก่อคลื่นลมอะไรได้ นานวันไปก็ไม่ต่างอะไรกับเถาวัลย์เน่าเปื่อยและรอวันตาย

ฉะนั้นก่อนที่ความแสนรู้ของเถาไม้จะมลายหายสิ้น ไป๋อิงจึงเร่งฉีด 'ยาบำรุงหัวใจ' เพื่อเสริมความเป็นปีศาจให้พวกมัน สำหรับปีศาจการเสริมกลิ่นอายชั่วร้ายภายในระยะเวลาสั้นๆ ก็หนีไม่พ้น...คร่าชีวิตมนุษย์

ฉินไหลฝูว่ายน้ำไม่เป็น ต้องเตรียมคนที่ว่ายน้ำแข็งมาลงน้ำฝังกระเป๋าหวายแน่นอน ไม่ว่าเขาจะเตรียมคนไว้เท่าไหร่ มีหนึ่งฆ่าหนึ่ง มีสองฆ่าสอง คืนวันนั้นไม่มีทางมีคนเป็นๆ ลอยขึ้นมาบนผิวน้ำ ในคืนส่งท้ายปีเก่า ใต้ทะเลสาบอันมืดมิดหนาวเย็นกลายเป็นสนามรบนองเลือดซึ่งไม่อาจมองเห็น

ดวงตาสี่ข้างถูกกุ่ยสั่วสี่เส้นแย่งชิงไป กุ่ยสั่วเหล่านี้ก็คือผู้พิทักษ์สุสาน มันหมอบติดก้นทะเลสาบอย่างเงียบเชียบ ยามมีความเคลื่อนไหวผิดปกติก็จะตื่นขึ้นมา รัดฆ่าคนหรือสิ่งที่เข้าใกล้ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ หรือที่อาจเป็นภัยคุกคาม ถือโอกาสใช้โลหิตสิ่งมีชีวิตอาบกุ่ยสั่วตรงก้นทะเลสาบเพื่อให้มันเติบโตต่อ

ซือเถิงเชื่อว่าด้วยความแสนรู้ของกุ่ยสั่ว ไม่มีทางเผยร่องรอยในตอนกลางวัน ครั้งนี้คงเพราะเป็นช่วงเวลาดึกสงัด ตอนรับมือกับ

ฉินฟั่ง มันถึงได้ประมาทซูตัวออกมาจากผิวน้ำ ทำให้เหยียนฝูรุ่ยเห็นเข้าพอดี

ศพอีกสองศพที่เหลือต้องถูกกุ่ยสั่วรัดไว้กับกระดูกของไป๋อิงที่อยู่ใต้น้ำแน่ ไป๋อิงระมัดระวังถึงขั้นสุด แม้ว่าจะมีผู้อื่นหาสถานที่ฝังกระดูกพบและขุดขึ้นมาได้จริง สิ่งที่พวกเขาจะเจอก็คือโครงกระดูกคนตายสามโครง

เตรียมการพิถีพิถัน คิดคำนวณแม่นยำไม่ผิดพลาด มีพร้อมทุกอย่าง สุดท้ายก็สมใจ ก่อนสิ้นใจเธอพูดกับนักพรตซิวซานเบาๆ ว่า 'ฉันจะต้องกลับมาแน่'

เหยียนฝูรุ่ยฟังจนหนาวสะท้านขึ้นมาในใจ "ซือเถิง คุณหมายความว่าหลายปีนี้ที่ก้นทะเลสาบกุ่ยสั่วของไป๋อิงได้ฆ่าคนอื่นอีก? เช่นคนที่เข้าใกล้โดยไม่ตั้งใจแบบฉินฟั่ง? หากเป็นแบบนี้ริมทะเลสาบซีหูก็น่าจะมีข่าวลือบ้างสิ"

"นายคิดว่ากุ่ยสั่วงอกตามาเปล่าๆ รึไง แม้จะทำร้ายคนแต่ก็ค่อนข้างเป็นความลับ หากทำให้ผู้คนตื่นตกใจจริงก็ต้องหยุดไม่เคลื่อนไหวเป็นเวลานาน ไม่มีทางหาเรื่องใส่ตัวหรอก"

ฉินฟั่งนิ่งฟังการโต้ตอบของซือเถิงกับเหยียนฝูรุ่ยอยู่ตลอด จวบจนตอนนี้ถึงเอ่ยแทรกขึ้นมาหนึ่งประโยค "งั้นซือเถิง เธอยังจะคืนชีพไป๋อิงอยู่อีกรึเปล่า?"

เหยียนฝูรุ่ยรีบคล้อยตามคำพูดฉินฟั่งประหนึ่งถูกเตือนสติ "ใช่แล้ว คุณซือเถิง ขนาดไป๋อิงตายแล้วยังทำร้ายคนได้ ถ้าคืนชีพขึ้นมาจะโอเคได้ยังไง หรือไม่พวกเราก็อย่าคืนชีพเธอเลย..."

ซือเถิงสีหน้าเข้มขึ้น ตัดบทเขาอย่างเย็นชาว่า "ในใจนาย ฉันต้องสู้ไม่ชนะไป๋อิงแน่ใช่มั้ย? หลังรวมร่างฉันจะต้องถูกเธอควบคุมสินะ?"

กล่าวจบเธอก็หมุนตัวเดินไปข้างทะเลสาบโดยไม่รอเหยียนฝูรุ่ยตอบ เหยียนฝูรุ่ยเองก็พึมพำในใจโดยไม่ได้สนใจว่าเธอจะทำอะไร ก็คุณไป๋อิงคนนั้นร้ายกาจกว่านิดหน่อยจริงๆ นี่นา..

ขณะกำลังคิด ทันใดนั้นก็ได้ยินฉินฟั่งร้องตะโกนลั่น "ซือเถิง!"

น้ำเสียงฉินฟั่งออกจะผิดปกติ เหยียนฝูรุ่ยจึงรีบเงยหน้า ถึงพบว่าซือเถิงอยู่ในน้ำแล้ว สายน้ำไหวกระเพื่อมสูงเท่าเอวเธอ ฉินฟั่งกำลังคิดจะก้าวเข้าไป แต่ซือเถิงตวาดด้วยเสียงเฉียบขาดว่า "ห้ามเข้ามา!"

ฉินฟั่งอึ้งไป แค่เหม่อลอยครู่เดียว ร่างซือเถิงก็ดำลงไปด้านล่าง หายวับไปใต้ผิวน้ำทันใด สายน้ำแผ่วนมุ่งตรงไปยังใจกลางทะเลสาบ เพียงชั่วพริบตาก็หายไป

เหยียนฝูรุ่ยเอ่ยตะกุกตะกัก "คุณ...คุณซือเถิงไป...ไปรวมร่างใช่มั้ย"

ฉินฟั่งไม่พูดจาอยู่เป็นนาน สุดท้ายก็กัดฟันกรอดพูดว่า "ออกเรือ!"

เสียงมอเตอร์เครื่องยนต์ค่อยๆ จางหายไป เรือยางลอยอยู่ใจกลางทะเลสาบซึ่งสะท้อนเป็นประกาย เรือโคลงน้อยๆ อยู่ที่เดิมตามความเคลื่อนไหวของน้ำในทะเลสาบ รอบด้านเงียบกริบอย่างประหลาด ในใจเหยียนฝูรุ่ยยิ่งลนลานขึ้นทุกที ทั้งที่มองเห็นชายฝั่งทะเลสาบได้จากไกลๆ แต่กลับรู้สึกสิ้นหวังกับการรอดชีวิตเสียยิ่งกว่าถูกทิ้งอยู่ใจกลางมหาสมุทรแปซิฟิกเสียอีก

เขาโน้มน้าวฉินฟั่งด้วยสีหน้าละห้อย "ฉินฟั่ง พวกเราเชื่อคุณซือเถิงเถอะ คุณซือเถิงบอกว่าห้ามเข้ามาไม่ใช่เหรอ..."

ฉินฟั่งนั่งขัดสมาธิหันหลังให้เขาอยู่ตรงหัวเรือนิ่งไม่ขยับ ผ่านไปครู่หนึ่งพอถูกเขาบ่นงึมงำใส่จนรำคาญ จึงเอื้อมมือดึงห่วงซูชีพลีบแบน

จากช่องวางของของเรือยางมาโยนให้เขา "อยากไปคุณก็ไป เป่าลมเอาเอง"

เหยียนฝูรุ่ยกำห่วงชูชีพมองฉินฟั่งอย่างเศร้าสร้อย ผ่านไปครู่หนึ่งไม่รู้ว่าเขาอยากไปจริงหรือว่านั่งว่างบนเรือยางจนเบื่อ เลยดึงจุกเป่าลมพองแก้มเป่าลมจริงๆ

ชั่วขณะหนึ่ง บนผิวทะเลสาบมีเพียงเสียงเป่าลมซ้ำซากดังฮึ้บ...ฟู่...ฮึ้บ...ฟู่...

ในสมองฉินฟั่งวุ่นวายสับสนมาก เขาเอาแต่เหม่อลอยจ้องมองผิวน้ำทะเลสาบตรงหัวเรือ ในสมองมีความคิดวนเวียนอยู่เพียงอย่างเดียวคืออีกเดี๋ยวพอซือเถิงขึ้นมาจะยังเป็นซือเถิงคนเดิมรึเปล่านะ

ทันใดนั้นตัวเรือก็สั่นอย่างรุนแรง

ฉินฟั่งได้สติกลับมาและหันหน้าไปมองเหยียนฝูรุ่ยอย่างไม่พอใจ เหยียนฝูรุ่ยคล้ายค่อนข้างตึงเครียด เขากอดห่วงชูชีพที่ครึ่งหนึ่งยังคงแบนไม่กล้าส่งเสียง ทว่ารูปปากบอกชัดว่า *ไม่ใช่ฉันนะ...*

ตัวเรือสั่นคลอนอีกครั้ง

ในที่สุดครั้งนี้ฉินฟั่งก็สังเกตเห็นความผิดปกติ เขาสบตากับเหยียนฝูรุ่ย ทั้งสองใจเต้นระส่ำและลุกขึ้นพร้อมกันช้าๆ โดยไม่ได้นัดหมาย พวกเขาค่อยๆ เขยิบไปยังกึ่งกลางเรือโดยให้เสียงแผ่วเบาที่สุด

ฟันบนล่างเหยียนฝูรุ่ยกระทบกันดังกึกๆ ถามฉินฟั่งเสียงเบาหวิวว่า "ใช่...ใช่คุณซือเถิงรึเปล่า"

ฉินฟั่งส่ายหน้า "น่าจะเป็นไป๋อิง"

เพิ่งกล่าวจบหัวเรือก็เอียงเล็กน้อย คล้ายมีมือข้างหนึ่งเกาะอยู่ตรงหัวเรือ ท่ามกลางความมืดมิดมองเห็นไม่ชัดนัก ฉินฟั่งพลันไม่ค่อยแน่ใจ

เหยียนฝูรุ่ยเองก็กระซิบกระซาบไม่หยุด "จะใช่คุณซือเถิงรึเปล่า หรือว่าสู้กับคุณไป๋อิงจนเหนื่อยเลยปีนไม่ไหว หรือว่า...รวมร่างเสร็จแล้ว?"

เขาพูดพลางเก็บกระบอกไฟฉายจากข้างเท้าขึ้นมา ส่องแสงไปแบบสั่นๆ

แสงสว่างหยุดอยู่บนกรงเล็บของมือกระดูกสีดำเกรียมข้างหนึ่ง

สมองเหยียนฝูรุ่ยระเบิดดังบริ้ม เขาตกใจจนกระทั่งมือแข็ง ไอเย็นแล่นขึ้นมาบนแผ่นหลังระลอกแล้วระลอกเล่า ในสมองผุดเพียงความคิดเดียว *ไป๋อิง! เป็นไป๋อิง! คุณซือเถิงเคยบอกไว้ว่าโครงกระดูกไป๋อิงเคยถูกเผา มือโครงกระดูกดำเกรียมแบบนี้ นอกจากไป๋อิงแล้วยังจะเป็นใครได้อีก*

หัวเรือถูกกดลงอย่างแรงอีกครั้ง เหยียนฝูรุ่ยกับฉินฟั่งแทบจะยืนไม่มั่น ตามมาด้วยละอองน้ำมหาศาล โครงกระดูกดำเกรียมร่างหนึ่งกระโจนขึ้นมาจากใต้น้ำกะทันหัน ยืนนิ่งอยู่บนหัวเรือ หยุดค้างอยู่ครู่หนึ่ง กะโหลกศีรษะก็หมุนกร๊อบๆ สองครั้ง เบ้าตาซึ่งเป็นโพรงลึกสองข้างจ้องตรงมาทางฉินฟั่งกับเหยียนฝูรุ่ย

เหยียนฝูรุ่ยยึดแขนฉินฟั่งแน่น กระทั่งตัวเขาเองก็ไม่สังเกตว่าร่างของตนได้แอบอยู่ด้านหลังฉินฟั่งไปเรียบร้อยแล้ว "ฉิน...ฉินฟั่ง ทำไมหลังรวมร่างแล้วถึงไม่มีรูปร่างหน้าตาอย่างคุณซือเถิงสักนิดเลยล่ะ ต่อ...ต่อให้ผอมกว่านี้ก็ต้องมีเนื้อบ้างสิ..."

ฉินฟั่งตึงเครียดจนถึงขั้นกลั้นลมหายใจไว้ ในนาทีอันตรายเช่นนี้ความคิดเขาพลันกระโดดไปยังช่วงที่เจอซือเถิงครั้งแรก เวลานั้นซือเถิงเพิ่งจะลุกขึ้นมาจากใต้ดิน สภาพก็ไม่ต่างอะไรกับโครงกระดูก แค่มีผิวหนังเพิ่มมาหนึ่งชั้นเท่านั้น จะเป็นเพราะไป๋อิงถูกนักพรตชิวซานสังหารและเคยถูกเผามาก่อนเลยไม่มีผิวหนังหลงเหลืออยู่รึเปล่านะ

แต่นี่หมายความว่าซือเถิงไม่ได้รวมร่างกับไป๋อิงใช่รึเปล่า เหยียนฝูรุ่ยว่าได้มีเหตุผล หากรวมร่างกันแล้วก็ต้องมีจุดร่วมกึ่งกลางอยู่บ้าง...

กะโหลกของโครงกระดูกร่างนั้นหมุนอยู่ครู่หนึ่ง คล้ายกำลังดมกลิ่นบางอย่าง จากนั้นก็ค่อยๆ เดินมาทางทั้งสอง ทุกครั้งที่ก้าวเดินล้วนได้ยินเสียงข้อต่อกระดูกทั่วร่างลั่นดังกร๊อบ

ฉินฟั่งกับเหยียนฝูรุ่ยแทบจะถอยหลังไปช้าๆ ตามจังหวะการก้าวเดินของเธอ เหยียนฝูรุ่ยตึงเครียดจนขนทั่วร่างตั้งชัน "เธอ...เธอคิดจะทำอะไร"

คิดจะทำอะไร คงไม่ได้คิดจะมาจับมือทักทายหรอกนะ

ฉินฟั่งจ้องไป๋อิงเขม็ง ขณะอยู่ห่างกันประมาณสองก้าว โครงกระดูกโครงนั้นก็โผเข้ามากะทันหัน ฉินฟั่งผลักเหยียนฝูรุ่ยออกด้วยจิตใต้สำนึกส่วนตัวเองกลับหลบไม่ทัน ถูกไป๋อิงกระโจนใส่จนล้มโครมไปบนเรือ จากนั้นก็ตามติดมาด้วยเสียงร้องประหลาดของเหยียนฝูรุ่ย ข้างเรือมีเสียงตกน้ำดังตูม เรือยางส่ายไปรอบๆ เหยียนฝูรุ่ยพุ้ยน้ำคิดจะเกาะขอบเรือปีนขึ้นมา

ฉินฟั่งดิ้นรนคิดจะลุกขึ้น ทว่ากรงเล็บซ้ายขวาของไป๋อิงกลับบีบรัดลำคอเขาแน่น กะโหลกศีรษะส่ายไปรอบด้าน ตรงที่สายตาฉินฟั่งมองเห็นเป็นฟันแหลมคมยื่นออกมาช้าๆ

เวร! นี่มันผีบ้าอะไรกัน สมองฉินฟั่งดังวิ้ง พยายามใช้เข่ากับศอกกระแทกโครงกระดูกไป๋อิง แต่ก็เหมือนกระแทกใส่โครงเหล็กเส้น ทันทีที่ปากไป๋อิงอ้าออกจะกัดมาทางเขา ห่วงยางห่วงหนึ่งก็สวมลงมาบนกระดูกคอไป๋อิงจากทางด้านหลังกะทันหัน ต่อจากนั้นก็เป็นเหยียนฝูรุ่ยผู้เปียกโชก คิดว่าตัวเขาเองก็รู้ว่าสถานการณ์ตอนนี้อันตรายเพียงใด จึงทุ่มสุดตัวลากไปด้านหลังพลางร้องโวยวายเสียงดังทำนองว่าห้ามตีคน

ห้ามกัดคน คิดอะไรได้ก็พูดคำนั้น

ฉินฟั่งฉวยโอกาสที่หลุดพ้น โซซัดโซเซไปตรงบริเวณหางเสือ ร้องลั่นว่า "เหยียนฝูรุ่ย หมอบลง!"

เหยียนฝูรุ่ยได้ยินเสียงสตาร์ตเครื่องจากการดึงเชือกเครื่องยนต์ ก็เข้าใจจุดประสงค์ของฉินฟั่ง เขาปล่อยมือกระโจนหมอบลงบนตัวเรือ ร่างของไป๋อิงซวนเซไปครู่หนึ่ง ยังไม่ทันยืนมั่น เรือยางก็หมุนไปด้านข้างอย่างรวดเร็ว หลังเหวี่ยงเธอตกน้ำก็แล่นบึ่งไปทางชายฝั่ง

ฉินฟั่งใจเต้นแรง แทบจะดึงคันเร่งจนสุด ห่วงยางถูกไป๋อิงเอาไปแล้ว เหยียนฝูรุ่ยจึงถือกระบอกไฟฉายเป็นอาวุธ หมอบอยู่บนขอบเรือด้านหลังพูดนั่นนี่ราวกับเป็นผู้ประกาศ "ฉินฟั่ง เร็ว! เร็วเข้า! เธอโดดออกมาแล้ว เอ๊ะ ไม่สิ เหมือนว่าเธอจะไปทางนั้น เธอโดดขึ้นฝั่งไปแล้ว อ๊ะ! ไม่ใช่ เธออยู่ตรงนี้ อยู่ตรงนี้! ย้าก!"

ทันทีที่เห็นว่ามีเงาดำออกมาจากน้ำตรงด้านข้างของท้ายเรือ กะทันหัน เหยียนฝูรุ่ยก็คำรามลั่น เงื้อกระบอกไฟฉายขึ้นสูง ทุบลงไปเต็มแรงแบบเขาไท่ซานถล่มทับ ตอนนี้เองก็ได้ยินน้ำเสียงเย็นชาของซือเถิง "เหยียนฝูรุ่ย นายอยากตายใช่มั้ย"

เหยียนฝูรุ่ยร้องในใจว่าแย่แล้ว ออกแรงไปได้ครึ่งหนึ่งก็รีบเบี่ยงหลบไปด้านข้าง จึงล้มคะมำเพราะศูนย์ถ่วงไม่มั่นคง เขาคิดว่าตัวเองต้องตกลงไปในน้ำอีกครั้งแน่ๆ ทว่าตอนซือเถิงขึ้นมาจากน้ำ เธอก็ยื่นมือมาหิ้วเข็มขัดเขาแล้วโยนเขากลับไปในเรือ

ทันทีที่ฉินฟั่งได้ยินเสียงซือเถิงก็โล่งใจทันใดและคลายมือออกเล็กน้อย เรือยางแล่นแท่ดๆๆ ก่อนค่อยๆ หยุดลง เขาหันหน้ากลับมามองซือเถิงยืนอยู่ตรงท้ายเรือ ราวกับภาพตัดกระดาษท่ามกลางความมืดยามค่ำคืน ถามเขาว่า "ไป๋อิงล่ะ"

บนที่สูงซึ่งอยู่ห่างไกลมีไฟรถยนต์สว่างขึ้น ดูคล้ายว่ากำลังแล่นมาทางนี้ ฉินฟั่งไม่ได้เอ่ยพูดทันที ส่วนเหยียนฝูรุ่ยตอบแบบลำดับสับสน "เหมือนอยู่ในน้ำ และก็เหมือนเพิ่งขึ้นฝั่งเมื่อครู่นี้ มองเห็นไม่ค่อยชัด..."

ซือเถิงตัดบทเขา "น่าจะยังไปได้ไม่ไกล ต้องรีบหาตัว สภาพแบบนั้นหากถูกคนเห็นเข้า..."

ยังกล่าวไม่ทันจบจู่ๆ ก็มีเสียงโครมดังสนั่นคล้ายรถชน ทั้งสามแทบจะสะดุ้งขึ้นมาพร้อมกัน ต่างมองไปยังทิศทางของเสียง

แสงไฟรถซึ่งขับเข้ามาเมื่อครู่นี้หยุดลงตรงที่หนึ่งกะทันหัน และถูกความมืดมิดรอบด้านห่อหุ้มทีละชั้นๆ ปราศจากเสียงใดๆ อย่างน่าประหลาด

ฉินฟั่งไม่เคยเห็นอุบัติเหตุที่สยดสยองแบบนี้มาก่อน ตอนรถตำรวจกับรถพยาบาลเร่งมาถึง เขาก็ยังไม่ค่อยได้สติกลับมา คนขับเป็นผู้หญิงอายุประมาณสามสิบกว่าปี บนรถยังมีลูกสาวอายุสี่ขวบของเธอ ตัวรถกับหน้าต่างรถล้วนบิดงอผิดรูปอย่างรุนแรง เจ้าหน้าที่กู้ภัยกำลังง่วนกับการตัดแยกส่วน สามีของผู้หญิงคนนั้นมาถึงแล้วเช่นกัน ว่ากันว่าเป็นอาจารย์ เขาสวมแว่นกรอบทอง ท่าทางสุภาพเรียบร้อย แม้จะเผชิญกับสถานการณ์ใจสลายเช่นนี้ก็ยังไม่ลืมมารยาทขั้นพื้นฐาน เช็ดน้ำตาเข้ามาขอบคุณฉินฟั่ง

ฉินฟั่งรู้สึกว่าเหตุการณ์นี้ต้องเกี่ยวข้องกับไป๋อิง จึงรับคำขอบคุณนี้ด้วยความละอายใจ ขณะหมุนตัวจากมาก็ได้ยินเสียงครางเจ็บปวดของเด็กหญิงในรถซึ่งตื่นขึ้นมากะทันหัน จิตใจของเจ้าหน้าที่กู้ภัยแทบจะฮึกเหิมขึ้นมาพร้อมกัน ทว่าต่อมาก็มีคนกังวลว่าบาดแผลของผู้หญิงคนนั้นสาหัสมาก นอกจากนี้ยังมีคนพูดคุยกันเซ็งแซ่ว่านี่เหมือน

รถชนตรงไหน รถชนธรรมดาจะกระแทกจนเป็นแบบนี้ได้ยังไงกัน

ซือเถิงกับเหยียนฝูรุ่ยไม่ได้รั้งอยู่ในที่เกิดเหตุ เดิมทีบอกให้ต่างคนต่างแยกกันตามหา แต่เหยียนฝูรุ่ยไม่กล้า จึงตามหลังซือเถิงต้อยๆ เมื่อทั้งสามมารวมตัวกันอีกครั้ง ดูจากสีหน้าซือเถิงก็เห็นชัดว่าการตามหาไม่ได้ผลลัพธ์อะไร

เรื่องราวดำเนินมาถึงขั้นนี้ อยู่เหนือความคาดหมายก่อนหน้านี้โดยแท้ ตอนแรกฉินฟั่งเอาแต่เป็นกังวลว่าซือเถิงจะรวมร่างกับไป๋อิงหรือไม่ ใครจะคาดคิดว่าไป๋อิงผู้เป็นโครงกระดูกจะหลบหนีไปจากใต้ทะเลสาบ แต่นี่ไม่สมเหตุสมผลเลย โครงกระดูกของไป๋อิงไม่มีทางวิ่งได้เองนี่นา

เมื่อเผชิญหน้ากับสายตาแสดงถึงคำถามของฉินฟั่ง ซือเถิงก็ไม่ปิดบัง เธอพูดอย่างไม่ยี่หระว่า "ฉันมอบพลังปีศาจครึ่งหนึ่งให้ไป๋อิง"

แบบนี้นี่เอง ก่อนหน้านี้ซือเถิงได้รับพลังปีศาจมาจากเฉินอิ๋นเติงสมใจ แต่นอกจากไม่อาจเงยหน้าอ้าปากได้แล้ว ยังกลับติดขัดไปทุกด้าน ถึงขั้นทำร้ายพลังชีวิตสาหัสจากการหุนหันใช้พลังปีศาจหลายครั้ง ฉินฟั่งเองก็เดาได้ว่าเธอจะต้องหาทางแก้ไข แต่ไม่นึกว่าจะเป็นการแบ่งพลังครึ่งหนึ่งให้ไป๋อิง

ฉินฟั่งเล่าเหตุการณ์อุบัติเหตุรถยนต์ด้านนั้นคร่าวๆ ซือเถิงไม่ได้แสดงสีหน้าอะไร แต่เหยียนฝูรุ่ยกลับโกรธหนัก พูดกับซือเถิงว่า "คุณซือเถิง คุณดูสิ ครั้งนี้คุณปล่อยเสือกลับภูเขา หากไม่ปล่อยไป๋อิงก็ไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นแล้ว อีกอย่างถ้าคุณไม่ต้องการพลังปีศาจนั่น คุณจะแบ่งให้ใครก็ได้ทั้งนั้น ทำไมต้องให้ไป๋อิงด้วย..."

เห็นสีหน้าซือเถิงผิดปกติอย่างยิ่ง ฉินฟั่งก็ดึงปกเสื้อเหยียนฝูรุ่ยลากเขาออกไป เหยียนฝูรุ่ยยังไม่ยอมแพ้ ด้านหนึ่งก็ฉุดฉินฟั่งด้านหนึ่ง

ก็ว่าเขาว่า "เดิมทีก็เป็นแบบนั้น แม่ลูกสองคนเขาไร้ความผิด..."

เมื่อเห็นว่าอยู่ห่างจากซือเถิงมาระยะหนึ่งแล้ว ฉินฟั่งก็คลายมือออก ทำหน้าเข้มกำชับเขาว่า "อย่าไปยั่วโมโหซือเถิง ห้ามพูดมาก"

เหยียนฝูรุ่ยไม่เข้าใจว่าทำไมฉินฟั่งต้องทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ "ว่านิดหน่อยก็ไม่ได้รึ ผู้หญิงที่ขับรถคนนั้นน่าสงสารมาก ไม่แน่ว่าอาจเสียชีวิตแล้วก็ได้"

ฉินฟั่งมองดูซือเถิงที่อยู่ไกลออกไป ทันใดนั้นน้ำเสียงก็แปร่งแปลก "เหยียนฝูรุ่ย ก่อนหน้านี้นายมองท่าทีของซือเถิงออกมั้ยว่าจะไม่รวมร่างกับไป๋อิง"

เหยียนฝูรุ่ยงุนงงไปวูบหนึ่ง เขาฟังประโยคนี้ของฉินฟั่งไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ทันใดนั้นในใจก็เต้นตึกตักราวรัวกลอง ยามหันหน้าไปมองซือเถิงก็ถึงกับหดหัวถอยหลังไปหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

บรรยากาศประหลาดพิลึกไปชั่วขณะหนึ่ง แล้วฉินฟั่งก็เป็นคนทำลายบรรยากาศอึดอัดนั่น เขาเสนอว่าต้องตามหารอบๆ ดู เกิดมีคนพบไป๋อิงอีก สารรูปเช่นนั้นของเธอ...รับไม่ได้สุดๆ

นี่เป็นปัญหาอย่างแท้จริง เหยียนฝูรุ่ยจึงรีบพยักหน้าคล้อยตาม

เรื่องคาดไม่ถึงคือซือเถิงกลับเป็นคนคัดค้าน "ด้วยความฉลาดเจ้าแผนการของไป๋อิง แม้ฟื้นคืนชีพกะทันหัน อย่างมากก็แค่ตื่นตกใจหนึ่งถึงสองวินาที จากนั้นเธอก็รู้ว่าจะแอบซ่อนยังไง และก็รู้ว่าจะปรับตัวแบบไหน"

ฉินฟั่งหลุดปากถาม "งั้นจะทำยังไง"

ซือเถิงตอบไปกันคนละเรื่อง "ดึกมากแล้ว กลับกันก่อนเถอะ"

คืนวันเดียวกันนั้น ฉินฟั่งไม่ได้นอนหลับอีก เขานั่งอยู่คนเดียว

ในห้องโถงใหญ่ของบ้านพัก ช่วงหลังเที่ยงคืนเหยียนฝูรุ่ยก็ลงมาเช่นกัน เขานั่งลงถัดจากฉินฟั่ง พูดอย่างกลุ้มอกกลุ้มใจว่า "นอนไม่หลับ"

ฉินฟั่งถามเขา "ซือเถิงนอนแล้ว?"

"เหมือนจะ...นอนแล้ว"

บรรยากาศหนักอึ้งเล็กน้อย ฉินฟั่งไม่กล่าวอะไรอีก ส่วนเหยียนฝูรุ่ยเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยคล้ายพึมพำกับตัวเอง "ก่อนคุณพูดประโยคนั้นกับฉัน ฉันรู้สึกว่าคุณซือเถิงนั้นดีมาก แต่หลังจากคุณพูด ไม่รู้ทำไมฉันก็ค่อนข้างกลัวเธอขึ้นมา"

"ประโยคไหน"

"ก็ประโยคนั้น คุณถามฉันก่อนหน้านี้ว่ามองออกรึเปล่าว่าคุณซือเถิงจะไม่รวมร่างกับไป๋อิง"

ฉินฟั่งส่งเสียงอืม เขารู้สึกอัดอั้นในอกเล็กน้อย ขมับเต้นตุบๆ อย่างบ้าคลั่ง เวลานั้นจู่ๆ ความคิดนั้นก็โผล่ออกมา หลังคิดได้ในใจก็มีไอเย็นแล่นตรงขึ้นมา เฉกเช่นเดียวกับเหยียนฝูรุ่ย ก่อนหน้านั้นเขาแทบจะมองซือเถิงเป็นเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ทว่าพริบตานั้นซือเถิงก็พลันกลายเป็นคนแปลกหน้าแบบห่างไกลไล่ไม่ทัน

ฉินฟั่งตั้งสติ "คุณซือเถิงคงมีความคิดของตัวเองแหละ ไม่จำเป็นต้องบอกพวกเราทุกเรื่อง พวกเราก็อย่าไปคิดมากเลย"

เหยียนฝูรุ่ยไม่ส่งเสียง สุดท้ายก็พูดประโยคไม่มีที่มาที่ไปกะทันหัน "ฉินฟั่ง คุณคิดว่าคุณซือเถิงสู้ชนะไป๋อิงได้รึเปล่า" ไม่รอให้ฉินฟั่งตอบ เขาก็ถอนหายใจยาว "เมื่อครู่นี้คุณซือเถิงถามฉันว่าในใจฉันคิดว่าเธอต้องสู้แพ้ไป๋อิงแน่ๆ ใช่รึเปล่า เวลานั้นฉันคิดแบบนั้นจริงๆ แต่ตอนนี้ฉันบอกไม่ถูกแล้ว"

เมื่อฟ้าใกล้สาง เหยียนฝูรุ่ยก็ทนไม่ไหว ฟุบหลับอยู่ข้างโซฟา ฉินฟั่งเองก็ค่อนข้างง่วง ระหว่างที่กำลังมึนงงก็พลันได้ยินเสียงดังมาจากด้านนอกประตู ฉินฟั่งรู้สึกหงุดหงิดในใจ เขาลุกขึ้นเดินออกไป คิดจะบอกให้พวกเขาเบาเสียงลงหน่อย

เมื่อประตูเปิดออก ทันใดนั้นสายลมหนาวเหน็บก็พัดเข้าใส่ใบหน้าตามมาด้วยสายลมเจือกลิ่นหอมเต็มปอด ครั้นเขม้นสายตามองดู เขาก็ได้ก้าวขึ้นมาบนเวทีงิ้วแบบโบราณ เสียงร้องเอื้อนบนเวทีไม่รู้ขับขานฉากไหน ฮวาตั้น* หน้าตางดงามซึ่งศีรษะประดับด้วยไข่มุกและหยกเขียวเดินอย่างเอียงอายเข้ามา จูงแขนเสื้อฉินฟั่งดึงเขาเดินไปยังกลางเวทีทีละก้าวรับกับการเคาะจังหวะตีกลอง ขณะฉินฟั่งกำลังทำอะไรไม่ถูกก็เหลือบเห็นซือเถิงที่สวมชุดกี่เพ้ากำลังนั่งตัวตรงดื่มชาอยู่ล่างเวที

แปลกจริง โรงงิ้วใหญ่ขนาดนี้ ด้านล่างเวทีกลับมีเพียงโต๊ะตัวนั้นตัวเดียว ชาหอมกรุ่นไอลอยวนขึ้นหนึ่งถ้วยกับคนหนึ่งคน ฉินฟั่งสลัดฮวาตั้นออก กระโดดลงจากเวที วิ่งหอบแฮกไปทางซือเถิง เธอยังคงยกถ้วยชาขึ้นเปิดฝาครอบดื่มคล้ายมองไม่เห็นเขา ระหว่างก้มศีรษะลงเล็กน้อย กระดูกคอน่าขนลุกก็ปรากฏให้เห็นรำไรภายใต้เส้นผมนุ่มสลวยดุจปุยเมฆ

นี่ไม่ใช่ซือเถิง นี่คือไป๋อิง!

ฉินฟั่งสะดุ้งเฮือก ถอยกรูดหลายก้าว ขณะแผ่นหลังชนเข้ากับเวทีงิ้ว ยังไม่ทันได้พักปรับลมหายใจให้สม่ำเสมอ เสียงร้องรำและเสียงต่อสู้ด้านหลังก็พลันถอยห่างออกไป บนเวทีมีเสียงรองเท้าส้นสูงดังกึกๆๆ แว่วมา

ฉินฟั่งหันขวับกลับไปมอง ชั่วพริบตาเดียวบนเวทีงิ้วอันกว้างใหญ่

* ฮวาตั้น คือบทตัวนางซึ่งเป็นหญิงสาวในละครงิ้ว

ก็ว่างเปล่า ท่ามกลางเมฆหมอกที่โอบล้อมจนมืดฟ้ามัวดิน มีเงาร่างอรชรร่างหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อมองดูให้ดีก็คือซือเถิง

เธอสวมเสื้อคลุมกันลมแบบผูกเอว รองเท้าบูตยาวถึงเข่า สองมือสอดอยู่ในกระเป๋าเสื้อ เมื่อเดินถึงตรงขอบเวทีงิ้วก็หยุดยืน มองดูไป๋อิงผู้อยู่ด้านล่าง คล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

บนเวที ล่างเวที คนหนึ่งยืน คนหนึ่งนั่ง ซือเถิง ไป๋อิง

ฉินฟั่งพยายามโบกสองมือสุดชีวิต ร้องตะโกนเรียกชื่อซือเถิง ตอนแรกคิดว่าเธอไม่ได้ยิน ทว่าเธอกลับก้มหน้าลงช้าๆ และก็มองเห็นเขา เธอมองเขาพลางคลี่ยิ้ม เอ่ยถ้อยคำหลายคำแบบเน้นย้ำทีละคำ

เธอเอ่ยว่า "หยุดเท่านี้แหละ ฉินฟั่ง"

ฉินฟั่งสะดุ้งตื่น แล้วก็พบว่าแขนซึ่งเท้าอยู่กับที่วางแขนโซฟายื่นออกไปกลางอากาศ ได้ยินเสียงเหยียนฝูรุ่ยพลิกตัวอยู่ด้านข้าง เหยียนฝูรุ่ยเองก็ตื่นแล้ว เขากำลังลุกขึ้นนั่งงัวเงีย หลังนิ่งงันไปครู่หนึ่งก็พูดว่า "ฉินฟั่ง ฉันฝันเห็นคุณซือเถิงล่ะ"

ซือเถิงอีกแล้ว กลางวันคิดถึงกลางคืนฝันหา ฉินฟั่งหลุดถามไปว่า "ฝันว่ายังไง"

"คุณซือเถิงไม่ให้ฉันกลับชิงเฉิง เธอบอกว่าถึงยังไงฉันก็ไม่มีห่วงที่นั่นแล้ว ทั้งยังว่าฉันอยู่ทำธุรกิจเล็กๆ ที่หางโจวได้ ฉินฟั่งเองก็อยู่หางโจว หากมีเรื่องต้องการใช้เงินก็ช่วยเหลือฉันได้..." เล่าถึงตรงนี้เขาก็ชะงักรีบอธิบายกับฉินฟั่งว่า "ฉันไม่ได้เอาความฝันมาหลอกเอาเงินคุณนะ คุณซือเถิงว่าไว้แบบนี้จริงๆ"

ฉินฟั่งหลุดขำ เขายันพนักพิงโซฟาลุกขึ้น ทันใดนั้นด้านหน้าก็สว่างจ้า ระหว่างยกมือขึ้นป้องดวงตาถึงพบว่าท้องฟ้าสว่างโร่แล้ว ส่วนเหยียนฝูรุ่ยก็ยังคงพูดพล่ามเล่าความฝันตัวเองอยู่ด้านหลัง "สุดท้าย

คุณซือเถิงยังบอกว่า หยุดเท่านี้แหละ เหยียนฝูรุ่ย..."

หยุดเท่านี้?

ความเคลื่อนไหวของฉินฟั่งพลันแข็งทื่อ หมุนตัวขวับมามอง เหยียนฝูรุ่ย เหยียนฝูรุ่ยถูกการตอบสนองกะทันหันของเขาทำเอาสะดุ้งตกใจ พูดติดอ่าง "นะ...นะ...ในฝันบอกไว้แบบนี้ ไม่ใช่ว่าฉันแต่งเรื่อง..."

ฉินฟั่งวิ่งขึ้นไปชั้นบนโดยไม่รอให้เหยียนฝูรุ่ยพูดจบ เปิดประตูห้องซือเถิงที่งับปิดไว้โดยไม่สนใจมารยาท

ไหนบอกว่านอนหลับแล้วไง บนเตียงกลับไม่มีคน ชุดกี่เพ้ากับเสื้อคลุมซึ่งเธอสวมจนชินยังคงพาดอยู่ตรงหัวเตียง รองเท้าส้นสูงเองก็เอียงล้มอยู่ข้างเตียง บริเวณใต้เตียงยังมีรองเท้าแตะผ้าซาติน ฉินฟั่งระบายลมหายใจโล่งอก จากนั้นก็รู้สึกว่าตรงไหนสักแห่งไม่ถูกต้อง ด้านหลังมีเสียงฝีเท้าดังตึกๆ เหยียนฝูรุ่ยขึ้นมาเช่นกัน เบียดมองอยู่ด้านหลังเขานานสองนานก็พูดออกมาว่า "เอ๋? เสื้อผ้ารองเท้าก็ยังอยู่งั้นคุณซือเถิงสวมอะไรล่ะ"

คำพูดประโยคเดียวปลุกฉินฟั่งให้ได้สติทันควัน หัวใจเขาเต้นแรงกระโจนไม่กี่ก้าวก็ไปถึงข้างเตียงหิ้วถุงกระดาษซึ่งตั้งอยู่หลายใบขึ้นมา นั่นคือเสื้อคลุมกันลมกับรองเท้าบูตที่หลายวันก่อนเขาซื้อจากห้างและส่งมา ไม่เคยเห็นซือเถิงสวม ยังนึกว่าจะวางทิ้งไว้แบบนี้...

จริงดังคาด ในมือคล้ายหิ้วอากาศ มันเบาหวิวไร้น้ำหนัก

ไม่รู้ผ่านไปนานเท่าไหร่ เสียงของเหยียนฝูรุ่ยก็ดังมาจากด้านหลัง "เป็นอะไรไปฉินฟั่ง เกิดอะไรขึ้น"

ที่แท้หยุดเท่านี้ก็หมายความแบบนี้ ที่แท้หยุดเท่านี้ก็คือหยุดเท่านี้จริงๆ

ฉินฟั่งวางถุงกระดาษลงบนพื้นเบาๆ พูดว่า "ซือเถิงไปแล้ว"

แม้เหยียนฝูรุ่ยจะรู้สึกว่าซือเถิงจากไปค่อนข้างกะทันหัน แต่คิดดูอีกทีก็รู้สึกว่าสมเหตุสมผล ไม่เพียงสมเหตุสมผล เขายังรู้สึกประหนึ่งได้ยกภูเขาออกจากอกอย่างแท้จริง

คุณซือเถิงเป็นปีศาจนี่นา ในเมื่อจัดการธุระเสร็จและใช้งานพวกเขาไม่ได้ก็ต้องไปแน่นอน ไปแล้วยังรู้จักเข้าฝันมาบอกลาก็มีน้ำใจมากแล้ว กับปีศาจคงคาดหวังอย่างอื่นที่มากกว่านี้ไม่ได้

นอกจากนี้การจากไปแบบนี้ก็บอกชัดเจนว่าคุณซือเถิงยกโทษให้อาจารย์ซิวซานของเขาแล้ว ไม่มีทางหาเรื่องเดือดร้อนให้เหยียนฝูรุ่ยอีก นี่คือตอนจบที่ไม่อาจดีได้มากกว่านี้ ยกเว้นเรื่องเด็กน้อยหว่าฝาง...

เหยียนฝูรุ่ยกึ่งยินดีกึ่งถอนใจเศร้าสร้อย เมื่อคิดว่าหว่าฝางต้องทุกข์ทรมานอยู่ในมือชื่อส่านโดยไม่รู้เรื่องรู้ราว ดวงตาเขาก็แทบพร่ามัว แล้วก็นึกถึงคำพูดซือเถิง ความจริงเขากลับไปชิงเฉิงคงดีกว่ากระมัง ยังไงก็ไม่คุ้นเคยกับชีวิตที่หางโจว...

ทันใดนั้นก็ได้ยินฉินฟั่งถามเขาว่า "คุณคิดว่าซือเถิงจะไปที่ไหนได้"

ทำไมถึงยังซือเถิงซือเถิงอยู่อีก คุณซือเถิงเขาก็บอกแล้วว่าหยุดเท่านี้ แม้เขาอ่านหนังสือมาไม่มากนัก แต่ก็รู้ว่าคำว่า 'หยุด' หมายถึง 'จบสิ้น'...

ฉินฟั่งเอ่ยต่อไปเองโดยไม่รอคำตอบเขา "ด้วยนิสัยซือเถิงเป็นไปได้น้อยที่จะไม่สนใจไยดีไป๋อิง คุณคิดว่าตอนนั้นเธอไม่ได้ตามหาต่อ เป็นเพราะเธอรู้สึกว่าสุดท้ายก็หาไม่เจอ หรือเธอรู้อยู่แล้วว่าไป๋อิงอยู่ที่ไหน..."

เหยียนฝูรุ่ยตัดบทเขา "นี่ๆ ฉินฟั่ง คุณซือเถิงกับคุณไป๋อิงต่างก็เป็นปีศาจนะ ปีศาจ!"

เขาจงใจเน้นเสียงคำว่า 'ปีศาจ' สองคำนี้เป็นพิเศษ ใครจะไปรู้ว่า

ฉินฟั่งมองเขาแวบเดียว ทันใดนั้นก็โพล่งออกมาว่า "งั้นฉันก็เป็นลูกหลานของปีศาจ"

เหยียนฝูรุ่ยพูดไม่ออก ผ่านไปครู่หนึ่งก็มองฉินฟั่งแบบแปลกใจ "งั้นคุณคิดจะทำยังไง หรือคุณยังคิดจะวุ่นวายกับเรื่องของปีศาจอีกพิลึกจริง ใครที่ไหนจะละทิ้งชีวิตสงบสุขของตัวเอง ดื้อไปยุ่งเรื่องของปีศาจให้ได้กัน"

ฉินฟั่งลดเสียงเอ่ยว่า "ผมรู้สึกว่าเรื่องนี้ยังไม่จบ"

เหยียนฝูรุ่ยโกรธจัด สมองฉินฟั่งคนนี้ทำด้วยแป้งเปียกหรือไงกัน "แน่นอนว่ายังไม่จบ ไม่แน่ว่าคุณซือเถิงอาจยังต้องสู้กับคุณไป๋อิง แต่กับพวกเรามันจบลงแล้ว คุณช่วยอะไรไม่ได้ คุณจะเข้าไปประสมโรงทำไม คนคนหนึ่งถูกคนอื่นเขาบอกแล้วว่าให้หยุดเท่านี้แต่ยังจะฝืนไปยุ่งไม่เข้าเรื่อง นี่มันความคิดแบบไหน ไม่สมองมีปัญหาก็..."

ทันใดนั้นเขาก็เบิกตากว้าง มองฉินฟั่งแบบไม่อยากเชื่อ "ฉินฟั่ง คุณคงไม่ได้แบบ...กับคุณซือเถิงหรอกนะ เอ่อ คุณคงไม่ได้มีความคิดแบบนั้นหรอกนะ"

ฉินฟั่งหัวเสีย "แบบไหนล่ะ"

ปากเหยียนฝูรุ่ยอ้ากว้างยิ่งกว่ากระบวย ในใจบอกว่า *ไม่มีทางหรอกไม่มีทาง เธอเป็นปีศาจนะ นอกจากนี้ยังต่างรุ่นต่างอายุด้วยนะ แต่ก็เคยได้ยินในโทรทัศน์บอกว่ามีปม...รักแม่* ส่วนฉินฟั่งนี่ต้องเป็น...ปมรักย่ากระมัง...*

สีหน้าเขาพิลึกเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา ทว่าฉินฟั่งกลับไม่ใส่ใจโดยสิ้นเชิง เพียงนึกย้อนเรื่องราวที่เกิดขึ้นคืนก่อนอย่างละเอียด

---

* ปมรักแม่ หรือปมเอดิเพิส เป็นปมทางจิตใจที่เกิดขึ้นในเด็ก ซึ่งจะเกิดขึ้นกับบิดามารดาที่เป็นเพศตรงข้ามกับตน ยกตัวอย่างเช่นเด็กชายจะมีอาการรักแม่แต่เกลียดพ่อ

ตอนแรกซือเถิงบอกว่าต้องรีบหาไป๋อิงให้เจอ และตัวเธอเองก็ได้ไปตามหา หลังตัวเขาบอกเธอเรื่องอุบัติเหตุรถยนต์ เธอก็รีบบอกว่าไม่ต้องหาแล้วจะกลับบ้านพัก ต่อจากนั้นฟ้ายังไม่สว่างเธอก็จากไป...

ชั่วเวลาสายฟ้าแลบ ฉินฟั่งก็มีปฏิกิริยาทันที โพล่งออกมาว่า "ผมรู้แล้ว!"

เหยียนฝูรุ่ยยังจมอยู่ในภวังค์ว่าจะเกลี้ยกล่อมฉินฟั่งแบบ 'อ้อมค้อม' ยังไง มนุษย์กับปีศาจนั้นไม่มีผลลัพธ์ที่ดี เริ่มแรกเขาคิดจะยกตัวอย่างจากตำนานนางพญางูขาว ตอนหลังคิดอีกที ในโทรทัศน์สวี่ซื่อหลินลูกชายของไป๋ซู่เจินกับสวี่เซียนก็สอบได้เป็นจอหงวน นี่ไม่ใช่การให้กำลังใจฉินฟั่งกลายๆ รึ ไม่ดีๆ...

ขณะกำลังคิดว่า 'ไม่ดี' ก็ถูกประโยค 'ผมรู้แล้ว' ของฉินฟั่งทำสะดุ้งตกใจจนเงยหน้าขึ้นแบบงุนงง "ฮะ?"

ฉินฟั่งค่อนข้างตื่นเต้น "หากซือเถิงตัดสินใจแต่แรกว่าจะไม่รวมร่างกับไป๋อิง เธอก็ไม่มีเหตุผลต้องมอบพลังปีศาจครึ่งหนึ่งให้ไป๋อิง ในเมื่อมอบให้ก็บ่งบอกชัดว่าจำเป็นต้องให้ คุณจำได้มั้ยว่าตอนนั้นคุณยังบอกว่าถึงจะต้องให้ก็ห้ามให้ไป๋อิง ไปมอบให้ใครก็ได้ ผมเดาว่าเธอมอบให้คนอื่นไม่ได้ แต่ก็จะทิ้งส่งเดชไม่ได้เช่นกัน ไป๋อิงเป็นภาชนะเดียวมีเพียงปีศาจเหมือนเธอจึงจะรับพลังปีศาจของเธอได้"

เหยียนฝูรุ่ยฟังจนเหมือนอยู่ในเมฆหมอก ยังคงงุนงง "หา?"

"ซือเถิงต้องการทำเรื่องห้าเรื่อง แต่ลำดับของสองเรื่องสุดท้ายนั้นผิดพลาด ความจริงแล้วเธอควรจะรวมร่างก่อนค่อยแย่งชิงพลังปีศาจ แต่วิธีทำของเธอกลับกัน เนื่องจากพลังปีศาจของซื่อส่านเป็นพลังของปีศาจเต็มตัว กระดูกปีศาจของครึ่งปีศาจอย่างเธอรองรับไม่ไหว หากต้องการแก้ไขสถานการณ์นี้ก็มีเพียงสองวิธี หนึ่งคือรวมร่างกับไป๋อิง

ที่เป็นปีศาจเต็มตัว สองคือทั้งคู่ต่างแบ่งพลังปีศาจกันคนละครึ่ง

ตอนนั้นซือเถิงไม่คิดจะรวมร่างกับไป๋อิงแล้ว แต่การแยกร่างก็ยังมีอันตราย เมื่อคำนึงถึงการวางตัวและความฉลาดเจ้าแผนการของไป๋อิง ตอนซือเถิงอยู่ก้นทะเลสาบน่าจะหาทางควบคุมไป๋อิงไว้ แต่ไม่รู้ว่าเวลานั้นเกิดความผิดปกติอะไร ไป๋อิงเลยขึ้นจากใต้ทะเลสาบก่อนซือเถิง เพราะงั้นตอนซือเถิงขึ้นเรือจึงบอกพวกเราว่าจำเป็นต้องรีบหาไป๋อิงให้เจอ"

ในที่สุดเหยียนฝูรุ่ยก็ฟังเข้าใจแล้ว เขาอยากแสดงความเห็นแต่ก็ไม่รู้ว่าควรพูดยังไง เลยได้แต่นิ่งอึ้งฟังฉินฟั่งพูดต่อ

"ครั้งแรกสุดที่ฉันเห็นซือเถิง เธอเองก็แทบจะเป็นโครงกระดูกหุ้มหนังมนุษย์เช่นกัน แต่หลังหยดเลือดมนุษย์เข้าไปและดึงกิ่งไม้แหลมออก เธอก็คืนสภาพเป็นมนุษย์ทันที...เป็นเพราะตอนนั้นเธอแค่ถูกไป๋อิงรีดเลือดจนแห้ง ส่วนศพนั้นสมบูรณ์พร้อม แต่ไป๋อิงทำไม่ได้ เธอถูกชิวซานสังหาร เผาจนเหลือแต่โครงกระดูก การใส่พลังปีศาจเข้าไปเพียงแค่ทำให้เธอฟื้นคืนชีพ แต่ถ้าอยากปะปนอยู่ในโลกมนุษย์ เธอก็ต้องใช้ผิวหนังของมนุษย์! เหยียนฝูรุ่ย ไป๋อิงต้องสวมร่างของมนุษย์เหมือนที่ต้องสวมเสื้อผ้า"

สีหน้าเหยียนฝูรุ่ยค่อยๆ ซีดขาว "เพราะงั้นตอนอยู่บนเรือ เธอถึงโจมตีคุณ..."

ฉินฟั่งพยักหน้า "เธอเพิ่งกลับมามีชีวิตจึงแตกตื่นลนลาน ไม่ว่าชายหรือหญิง เธอก็ต้องการผิวหนัง เธอต้องการห่อหุ้มกระดูกปีศาจของเธอด้วยร่างกายมนุษย์ เวลานั้นบริเวณใกล้ๆ ไม่มีใคร นอกจากเรือของพวกเรากับ..."

ไอเย็นแล่นตรงขึ้นมาในใจเหยียนฝูรุ่ย "กับรถคันนั้นซึ่งขับมาพอดี

และตอนหลังเกิดอุบัติเหตุรถชน"

ทั้งสองสบตากัน ต่างไม่ปริปาก

หลังซือเถิงได้ยินเรื่องอุบัติเหตุรถยนต์ก็บอกว่า 'ไม่ต้องหาแล้ว' อย่างผิดวิสัย เป็นเพราะเธอเองก็เดาได้รึไปล่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160622917.html